

[Mimi Jakobsen]

neske har været udsat for. Kunne der dog ikke gives en humanitær opholdstilladelse?

Det er jo dér, den ligger. Her vil jeg så igen sige til ministeren: Hvis vi følte, at der var en vis rundhåndethed, at man ruttede lidt med humanismen, så ville der heller ikke være de slagsmål, vi engang imellem har om enkelt-sager.

Jeg medgiver gerne, at vi tit står i den situation som politikere og som læsere af aviser ligesom alle andre, at vi måske kun får trekvar-tede oplysninger. Men vi kan jo ikke få den sidste kvarte – det er jo det, der er pointen – fordi det er fortroligt, og det er lukket af systemet osv. Sådan må det vel også være, men vi må vel ligesom alle andre mennesker, der læser aviser og hører, hvad man nu hører, reagere på, hvad vi hører, og skrive til ministeren og sige: Kan det her være rigtigt, minister?

Og så får vi enten et svar, der hedder: Nej, det er faktisk ikke rigtigt, men . . . Og det accepterer vi så. Eller også synes vi ikke, at svaret er godt nok. Det forekommer jo også i enkelte tilfælde.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det er en kort bemærkning til ministeren. Ligesom fru Mimi Jakobsen observerede jeg, at en del af os blev kritiseret lidt for at blande os i sager og for ikke at give systemet fred og for ikke at have respekt for administrationen. Det er helt forkert. Vi har respekt for administrationen. Vi ved, at den har mange overordentlig vanskelige sager at tage sig af. Den har nogle svære afgørelser at træffe.

Men ministeren sagde, at reglerne skal være opfyldt og betingelser skal være til stede, for at de og de afgørelser kan træffes, altså for om der kan gives humanitært ophold eller træffes nogle afgørelser. Problemet er jo, at vi bliver konfronteret med sager, hvor betingelserne har været opfyldt, men hvor konklusionen eller konsekvensen er så åbenlyst vanvittig, at man må spørge sig selv: Hvad har de mennesker dog tænkt på?

Jeg vil minde om et enkelt eksempel, nemlig hvor to ægtefæller bliver udvist til hver sit land. Hvor skal børnene hen? Det er ikke et proformaægteskab, der pludselig er indgået i asylfasen, eller sådan noget. Det er to ægtefæller, som er flygtet fra hver sit land. De har altså

fået den grimme skæbne at blive udsendt til hver sit land efter at have fået afslag på asyl i Danmark. Efter sådan nogle sager spørger man sig selv: Er der ikke mulighed for bare en lille smule fingerspidsfornemmelse? For selv om reglerne er opfyldt, er der dog nogle konsekvenser af de afgørelser, man træffer, som er oplagt umenneskelige, og jeg kan godt love ministeren for, at vi kun reagerer, når det er meget, meget slemt. Vi får mange henvendelser fra asylsøgende og fra andre folk, der er i systemet et eller andet sted, som spørger: Kan I dog ikke gøre et eller andet? Og det altovervejende svar er: Nej, sagen kører, den er i systemet, vi kan ikke gøre noget. Det er kun, når det er meget, meget slemt, og jeg vil gerne minde om eksemplet med de to ægtefæller, der bliver udsendt til hver sit land.

Pia Kjærsgaard (FP):

Der er mange politikere, der i disse dage diskuterer det danske problem. Det er rent faktisk det, jeg synes vi har gjort i folketings-salen i dag. Jeg betragter det, som om det er ved at være Danmarks største problem, at vi har den udlændingelovgivning, vi har.

Justitsministeren sagde for kort tid siden til Berlingske Tidende, at han forventede 30.000 nye asylsøgere inden julen 1993. Ministeren blev så spurgt, om det kunne accepteres, og svaret var nej. Jeg har ikke fået noget svar i dag på min forespørgsel om, hvad justitsministeren egentlig vil foretage sig. Ministeren siger, at det er uacceptabelt, men vil så i øvrigt ikke foretage sig mere.

Dernæst vil jeg spørge ministeren: Nu har tallet 14.000 været nævnt i debatten, og ministeren nævnte også i den sidste besvarelse, at deraf var 7.700 fra det tidligere Jugoslavien. Vi har diskuteret eks-Jugoslavien meget i dag, og det er også naturligt nok, men der er stadig væk mange flygtninge fra andre områder i verden. Ministeren sagde, at det på nuværende tidspunkt drejede sig om 7.700 fra det tidligere Jugoslavien. Men tallet bliver altså alt i alt omkring 14.000, inden året er gået, og man regner med 30.000 nye asylsøgere i løbet af næste år.

Jeg tror nok, jeg har lært så meget i dag, at jeg kan garantere ministeren og det øvrige Folketing, at næste gang – for selvfølgelig vil Fremskridtspartiet blive ved med at rejse disse debatter – deler vi den op i to, én om flygtning-